

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Faisala Husseiniho a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Stabilplastik, s. r. o.**, se sídlem 5. května 457, Měšice, zastoupena Mgr. Tomášem Koukalem, advokátem se sídlem Belgická 196/38, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 22. 2. 2024, č. j. MPO 120718/23/61100/01000, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2024, č. j. 10 A 38/2024-42,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2024, č. j. 10 A 38/2024-42, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 22. 2. 2024, č. j. MPO 120718/23/61100/01000, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 24 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Koukala.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Opatřením ze dne 28. 6. 2022, č. j. MPO 71470/22/61100/61150, vydaným podle § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně

některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), žalovaný zkrátil žalobkyní požadovanou dotaci na projekt „*Snížení energetické náročnosti výroby společnosti Stabilplastik, spol. s r.o.*“ o 25 %, takže jí namísto požadovaných 2 231 054,40 Kč přiznal pouze 1 673 290,80 Kč. Důvodem byla pochybení při zadávání veřejné zakázky v rámci nadlimitního otevřeného řízení podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, (dále „ZZVZ“), zahájeného dne 26. 4. 2021 zveřejněním zadávacích podmínek, jichž se žalobkyně měla dopustit tím, že:

- vyžadovala podání nabídek výhradně v listinné podobě a v rámci celého zadávacího řízení neprobíhala veškerá komunikace elektronicky, čímž porušila § 211 odst. 3 a § 6 ZZVZ. Za toto pochybení jí žalovaný uložil sankci ve výši 25 % požadované dotace;
- umožnila podstatnou změnu zadávacích podmínek spočívající v prodloužení maximálního termínu realizace z 60 na 145 dnů, aniž současně prodloužila lhůtu pro podání nabídek alespoň o celou původní délku, čímž porušila § 99 odst. 2 ZZVZ. Za toto pochybení jí žalovaný uložil sankci ve výši 10 % požadované dotace;
- označila v položkovém rozpočtu konkrétní výrobky, aniž připustila možnost nabídnout rovnocenné řešení, čímž porušila § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ. Za toto pochybení jí žalovaný uložil sankci ve výši 10 % požadované dotace;
- v rámci posouzení technické kvalifikace nepožadovala u jedné subdodavatelky předložení originálů všech vyžadovaných dokladů, ale spokojila se s předložením čestných prohlášení, čímž porušila § 83 odst. 1 ZZVZ. Zároveň z dokladů předložených vybranou dodavatelkou jednoznačně nevyplýval vztah osob uvedených v seznamu techniků k dodavateli, čímž žalobkyně rovněž porušila § 83 odst. 1 ZZVZ. Za toto pochybení jí žalovaný uložil sankci ve výši 5 % požadované dotace;
- požadovala prokázání technické kvalifikace předložením seznamu referenčních zakázek zahrnujících mimo jiné dodávky bateriového úložiště určitého výkonu, ale současně zveřejnila přílohu č. 3, z níž povinnost uvést kapacitu bateriového úložiště jasně nevyplývala, čímž porušila § 6 odst. 1, § 36, § 37 a § 73 ZZVZ. Za toto pochybení jí žalovaný uložil sankci ve výši 2 % požadované dotace;
- Uzavřela s vybranou dodavatelkou smlouvu ještě před uveřejněním oznámení o výběru dodavatele, proti němuž mohli účastníci zadávacího řízení podat námitky, a toto oznámení nezaslala všem účastníkům zadávacího řízení. Tím porušila § 123, § 124 odst. 1 a § 246 ZZVZ a žalovaný jí za to uložil sankci ve výši 2 % požadované dotace.

Výše zkrácení se odvíjela pouze od pochybení popsaného pod písmenem a); sankce za ostatní porušení byly sekundární a do celkového zkrácení se nepromítly.

[2] Žalobkyně podala proti opatření námitky, jimž ministr průmyslu a obchodu (dále „ministr“) rozhodnutím ze dne 16. 9. 2022, č. j. MPO 78401/22/61100/01000, částečně vyhověl, původní opatření proto částečně potvrdil a částečně zrušil. Toto rozhodnutí však zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 8. 2023, č. j. 17 A 104/2022, a to pro nesrozumitelnost jeho výrokové části: nebylo z ní totiž zřejmé, proti jakému opatření námitky směřovaly a jaká jeho konkrétní část byla v námitkovém řízení zrušena a jaká

pokračování

potvrzena. Rozsudek městského soudu byl „potvrzen“ rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2023, č. j. 9 Afs 212/2023-25.

[3] Ministr následně znovu rozhodl o námitkách žalobkyně, a to rozhodnutím ze dne 22. 2. 2024, č. j. MPO 120718/23/61100/01000. Ohledně třetího pochybení ministr akceptoval argumentaci žalobkyně a neztotožnil se s posouzením žalovaného, ale sankce za toto pochybení se nijak neprojevila ve výpočtu celkového zkrácení dotace, proto ponechal výrok opatření beze změny. Ve zbytku se s názorem žalovaného ztotožnil.

[4] I proti tomuto druhému rozhodnutí ministra podala žalobkyně žalobu k městskému soudu. Městský soud tentokrát její žalobu zamítl.

[5] Ve svém rozsudku městský soud úvodem upozornil na značnou obecnost žalobních námitek, které žalobkyně snesla. Dále městský soud posoudil jednotlivá pochybení, kterých se žalobkyně měla dopustit a zdůraznil, že jí bylo uloženo krácení požadované dotace za nejzávažnější z nich: vyžadování listinné formy přihlášek a nedodržení požadavku na elektronickou formu písemné komunikace s dodavatelem v průběhu celého zadávacího řízení. Přestože odůvodnění krácení dotace za toto pochybení trpělo podle městského soudu určitými nedostatky, jako celek obstálo. Pokud šlo o zbylá čtyři porušení zákonných povinností, městský soud přisvědčil žalobnímu bodu poukazujícímu na nedostatečné odůvodnění vlivu předčasného podpisu smlouvy s vybranou dodavatelkou na výběr nejvýhodnější nabídky, jenž byl nutnou podmínkou pro krácení dotace kvůli tomuto porušení. Jelikož se však sankce za toto pochybení nijak neprojevila ve výsledné výši krácení dotace, neměl ani zjištěný nedostatek vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Vzhledem k uvedenému městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Kasační stížnost

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (nyní již *stěžovatelka*) kasační stížnost. Městský soud podle ní věc nesprávně právně posoudil.

[7] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu i žalovaného, že § 107 odst. 1 a § 211 ZZVZ nejsou v rozporu. Ustanovení § 107 odst. 1 ZZVZ je podle stěžovatelky ustanovením speciálním vůči § 211 odst. 3 (nyní odst. 5) ZZVZ, který je ustanovením obecným. V souladu s § 107 odst. 1 ZZVZ tedy stěžovatelka byla podle svého přesvědčení oprávněna stanovit podávání nabídek výlučně v listinné podobě.

[8] Dále stěžovatelka i nadále nesouhlasí, že se stanovením podávání nabídek výlučně v listinné podobě dopustila takového porušení, které mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Podle stěžovatelky mohl i za této situace kdokoli podat nabídku do zadávacího řízení. Kdokoliv se rovněž mohl zúčastnit následného otevření obálek s podanými nabídkami. Zadávací řízení bylo podle stěžovatelky tedy dostatečně transparentní. V nynějším sporu tedy podle stěžovatelky nedošlo k prokázání možnosti negativního ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Stěžovatelka navíc dodává, že nikdo nepodal

proti zadávacímu řízení námitky, z čehož lze usuzovat, že se nikdo necítil poškozen stěžovatelským postupem.

[9] V posledním okruhu kasačních námitek stěžovatelka napadla rovněž výši zkrácení dotace. Žalovaný zkrátil dotaci o 25%, ačkoli měl k dispozici také nižší sazby ve výši 2% až 10%. Stěžovatelka se podivuje nad tím, že jí byla dotace zkrácena v maximální možné výši, ačkoli komunikace částečně elektronicky probíhala a nedošlo tedy k plnému porušení pravidel ke kterému by došlo v případě, kdy by komunikace elektronicky neprobíhala vůbec. Žalovaný navíc při stanovení snížení dotace nevzal v úvahu vysoutěžené podmínky veřejné zakázky, které byly podle stěžovatelky nadprůměrně výhodné. Pokud tuto skutečnost žalovaný zohlednil, nedošlo by podle stěžovatelky k žádnému krácení dotace, neboť by musel nutně dospět k závěru, že se jednalo o pouhé formální pochybení bez skutečného nebo potenciálního finančního dopadu.

Vyjádření žalovaného

[10] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, která navrhl její zamítnutí.

[11] Úvodem svého vyjádření žalovaný upozornil, že stěžovatelské námitky se v zásadě shodují s těmi, které stěžovatelka přednesla již ve správním řízení a následně v žalobě adresované městskému soudu. Žalovaný i městský soud tyto námitky tedy již posoudili a dospěli k závěru o jejich nedůvodnosti.

[12] K prvnímu okruhu kasačních námitek žalovaný uvedl, že tím, že stěžovatelka neumožnila podávat nabídky v elektronické podobě v souladu se ZZVZ a omezila podávání nabídek pouze na listinnou formu, zcela zřejmě porušila ZZVZ transponující požadavky unijní legislativy.

[13] K druhému okruhu kasačních námitek žalovaný uvedl, že možnost negativního ovlivnění veřejné zakázky spočívala v tom, že vyžadování předkládání nabídek pouze v listinné podobě mohlo mít odrazující vliv pro případné zájemce o účast na veřejné zakázce, neboť v sobě nese jistou dávku náznaku netransparentnosti.

[14] K poslednímu okruhu kasačních námitek žalovaný uvedl, že stěžovatelka konkrétně neuvedla, v čem spatřuje nezákonnost rozsudku městského soudu. I s tímto okruhem žalobních námitek se městský vypořádal a shledal jejich nedůvodnost. S posouzením městského soudu žalovaný i zde souhlasil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Úvodem svého právního hodnocení Nejvyšší správní soud pro přehlednost shrnuje, že se stěžovatelka podle žalovaného dopustila vícera pochybení při zadávání veřejné zakázky spojené s požadovanou dotací na projekt „*Snížení energetické náročnosti výroby společnosti Stabilplastik, spol. s r.o.*“ – srov. jednotlivá pochybení představená v bodě [1] tohoto rozsudku.

pokračování

[17] Součástí dotační výzvy, na jejímž základě stěžovatelka požádala o dotaci, byly přílohy dotačních programů, mimo jiné *Kategorizace sankcí za porušení postupu zadavatele zakázek* (příloha č. 9 na s. 19 výzvy). Podle bodu 4 její návodky (s. 1) „[p]okud dojde k souběhu porušení více pravidel, procentní částky se nesčítají a sazba finanční opravy je uložena podle nejzávažnějšího porušení, tj. ve výši 2%, 5 %, 10 %, 25 % a 100 % za dodržení zásady přiměřenosti. Pokud má pochybení pouze formální charakter bez jakéhokoli skutečného nebo potenciálního finančního dopadu, nebude udělena žádná sankce.“ Právě na základě tohoto dokumentu žalovaný provedl posuzované krácení dotace.

[18] Ačkoli se tedy stěžovatelka dopustila vícera pochybení, výše zkrácení dotace se fakticky odvíjela pouze od nejzávažnějšího pochybení, které podle správních orgánů spočívalo v tom, že stěžovatelka vyžadovala podání nabídek výhradně v listinné podobě a v rámci celého zadávacího řízení neprobíhala veškerá komunikace elektronicky, čímž porušila § 211 odst. 3 a § 6 ZZVZ. I veškerá stěžovatelčina kasační argumentace proto směřuje proti tomuto pochybení a jeho nesprávnému posouzení ze strany městského soudu, resp. žalovaného. Jak již Nejvyšší správní soud naznačil ve výše provedené rekapitulaci obsahu stěžovatelčiny kasační stížnosti, její kasační argumentaci lze rozčlenit do třech okruhů.

[19] V prvním okruhu kasačních námitek stěžovatelka namítla nesprávné posouzení vzájemného vztahu § 107 odst. 1 a § 211 odst. 3 (nyní odst. 5) ZZVZ. Ustanovení § 107 odst. 1 ZZVZ je podle stěžovatelky speciální ustanovení vůči § 211 odst. 3 (resp. odst. 5) a stěžovatelka tedy byla podle svého přesvědčení podle § 107 odst. 1 ZZVZ oprávněna stanovit podávání nabídek výlučně v listinné podobě.

[20] Podle § 107 odst. 1 ZZVZ *se nabídky podávají písemně, a to v elektronické podobě prostřednictvím zadavatelem stanoveného elektronického nástroje (dále jen „nabídka v elektronické podobě“) nebo v listinné podobě.* Toto ustanovení je v ZZVZ systematicky zakotveno v Časti čtvrté – Nadlimitní režim a v rámci této části v Hlavě IX – Průběh řízení po podání nabídek pro nadlimitní režim.

[21] Podle § 211 odst. 1 ZZVZ ve znění účinném do 15. 7. 2023 *komunikace mezi zadavatelem a dodavatelem v zadávacím řízení a při zvláštních postupech podle části šesté probíhá písemně.* Podle § 211 odst. 3 ZZVZ, opět ve znění účinném do 15. 7. 2023, *písemná komunikace mezi zadavatelem a dodavatelem musí probíhat elektronicky s výjimkou dále uvedených příkladů.* Toto ustanovení je v ZZVZ systematicky zakotveno v Časti desáté – Společná ustanovení. Ustanovení § 211 odst. 3 bylo novelou ZZVZ provedenou zákonem č. 166/2023 Sb. převedeno do § 211 odst. 5 ZZVZ, jeho obsah však zůstal shodný. I podle § 211 odst. 5 ve znění účinném po zmíněné novele platí, že písemná komunikace mezi zadavatelem a dodavatelem musí probíhat elektronicky s výjimkou případů výslovně uvedených v tomto ustanovení. Tato skutečnost ani není sporná mezi účastníky řízení, podle kterých rovněž není podstatné, z jaké právní úpravy se v nynější věci vychází (či z úpravy před, nebo po novele).

[22] Mezi účastníky řízení rovněž není sporné, že stěžovatelka nenaplnila žádný z případů, ve kterých se podle § 211 odst. 3, resp. odst. 5 ZZVZ nevyžaduje elektronická písemná komunikace. Nejvyšší správní soud opakuje, že stěžovatelčina argumentaci míří na skutečnost, že § 107 odst. 1 ZZVZ je podle stěžovatelky speciální ustanovení vůči § 211

odst. 3 (resp. odst. 5) a stěžovatelka tedy byla podle svého přesvědčení dle § 107 odst. 1 ZZVZ oprávněna stanovit podávání nabídek výlučně v listinné podobě.

[23] K této konkrétní stěžovatelčině námitce městský soud ve svém rozsudku dospěl k závěru, že § 107 odst. 1 a § 211 odst. 3, resp. 5 ZZVZ se navzájem nenegují, ale vzájemně se doplňují. Ustanovení § 211 zcela nevylučuje podání nabídek v listinné podobě a nečiní § 107 odst. 1 [ale ani § 57 odst. 1 písm. a) či § 217 odst. 2 písm. k)] obsoletní, jak se domnívala stěžovatelka. Podání nabídek v listinné podobě však umožňuje pouze v případech vyjmenovaných v jeho odst. 3, resp. odst. 5. Pouze při splnění tam popsanych podmínek může dle městského soudu zadavatel požadovat předložení listinných nabídek a vést písemnou komunikaci v průběhu zadávacího řízení jinak než elektronicky (bod 13 rozsudku městského soudu).

[24] S tímto posouzením Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Nejvyšší správní soud naopak dává za pravdu stěžovateli.

[25] Z maxim právního státu (čl. 1 Ústavy) a výhrady zákona (čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) mj. vyplývá, závěr, podle kterého se nelze ztotožnit s tím, aby negativní důsledky nedostatků v právní úpravě, ať už jde o absenci příslušných norem nebo jejich nesrozumitelnou formulaci, pokud jsou jimi ze strany státu ukládány povinnosti jednotlivcům, nesly právě tyto subjekty. Jestliže nastane právní situace, že v úvahu připadá více možností jednání, pak je nezbytné volbu jednotlivce pro některou z nich respektovat (nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2001, sp. zn. II. ÚS 487/2000). Úmysl zákonodárce, který není vyjádřen způsobem odpovídajícím požadavkům na určitost a jasnost právních předpisů musí jít k tíži zákonodárce (nález Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99).

[26] Tyto závěry do své judikatury převzal i Nejvyšší správní soud, podle kterého negativní následky nesrozumitelného a nepředvídatelného právního předpisu je nutno přičíst samotnému normotvůrci, a nikoliv adresátovi právní normy (již např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2004, č. j. 2 Afs 122/2004-69, č. 474/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 21. 7. 2022, č. j. 9 As 34/2022-21, č. 4376/2022 Sb. NSS, bod 25). Je třeba trvat na tom, aby zákonodárce formuloval zákonné podmínky natolik jednoznačně, srozumitelně, přesně a úplně, aby minimalizoval výkladové nejasnosti. Pokud se mu to nepodaří, nelze klást obsahové nejasnosti zákona k tíži subjektu, o jehož právech a povinnostech je rozhodováno (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2024, č. j. 8 Ads 90/2024-32, č. 4657/2025 Sb. NSS, body 43 až 46).

[27] O takovou situaci se podle Nejvyššího správního soudu jedná i v nynějším případě.

[28] Nejvyšší správní soud nikterak nerozporuje právní názor žalovaného, který konstantně upozorňuje na požadavek směrnice o zadávání veřejných zakázek (směrnice ze dne 26. 2. 2014, 2014/24/EU) ohledně elektronizace zadávacích řízení (srov. body 52 až 54 odůvodnění směrnice a její čl. 22). Tento požadavek ze zmíněné směrnice skutečně vyplývá a ze strany žalovaného, resp. zákonodárce bylo legitimní, pokud by tento požadavek řádně promítli i do nového zákona o zadávání veřejných zakázek (tedy ZZVZ), který byl ostatně přijat právě především z důvodu transpozice nové směrnice. To však nemění nic na tom, že takovýto požadavek unijního práva musí být do české právní

pokračování

úpravy řádně transponován a musí být tedy v zákoně o zadávání veřejných zakázek řádně zakotven, přičemž tomuto požadavku zákonodárce ve daném případě podle Nejvyššího správního soudu nedostál.

[29] Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu zejména v tom, že ze systematiky ZZVZ vyplývá, že § 107 odst. 1 představuje speciální právní normu vůči § 211 odst. 3, resp. 5 ZZVZ. K tomu srov. zejména výše uvedené zakotvení obou ustanovení v rámci ZZVZ, kde § 107 je obsažen přímo v části zákona upravujícího nadlimitní režim a v rámci něho průběh řízení po podání nabídek pro nadlimitní režim, zatímco § 211 je obsažen ve společných ustanoveních dopadajících v zásadě na celý zákon. Není navíc ani obvyklé, aby společná ustanovení byla obsažena až v pozdějších pasážích zákona, po speciálních úpravách jednotlivých režimů a zadávacích řízení. Je proto logické a naopak rozumně očekávatelné, že adresát právní normy bude postupovat v důvěře ve speciální ustanovení § 107 odst. 1 ZZVZ, které ze systematiky ZZVZ upravuje právě podávání nabídek v nadlimitním režimu, což byl právě stěžovatelčin případ.

[30] Z jazykového znění § 107 odst. 1 ZZVZ poté jednoznačně vyplývá, že zákon tímto ustanovením umožňuje podávání písemných nabídek jak v elektronické, tak listinné podobě, či obou uvedených variantách současně. K tomuto závěru vede zákonodárcem užitá spojka „nebo“ bez interpunkce. V takovém případě je pomocí spojky „nebo“ vyjadřována volba mezi dvěma eventualitami. Podstatné je, že eventuality jsou libovolně zaměnitelné a je lhostejno, která z nich bude platit, které bude dána přednost (v konečném důsledku mohou nastat i obě) [Psaní čárky před spojkami *nebo*, či. *Internetová jazyková příručka* [online] (2008–2025). Praha: Ústav pro jazyk český AV ČR, < <https://prirucka.ujc.cas.cz/?id=155> >]. Tento závěr potvrzují i Legislativní pravidla vlády, podle kterých se varianty vyjadřují spojkami „nebo“ a „anebo“. Jde-li o výčet možností, který není vyjádřen v pododstavcích nebo bodech, čárka se před spojkou „nebo“ nepíše (čl. 42 Legislativních pravidel vlády).

[31] Nejvyšší správní soud tedy nesouhlasí se závěrem městského soudu, podle kterého se § 107 a 211 vzájemně nenegují, ale naopak se vzájemně doplňují, neboť § 107 je třeba vykládat v kontextu § 211. Tento závěr městského soudu přehlíží, že § 107 představuje podle systematiky ZZVZ speciální ustanovení vůči § 211 a každé z těchto ustanovení obsahuje jiný požadavek. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud výše, § 107 připouští podávání písemných nabídek jak v elektronické, tak listinné podobě, či v obou variantách současně. Oproti tomu § 211 vyžaduje podávání písemných nabídek především v elektrické podobě a listinnou podobu připouští jen v případě taxativně stanovených výjimečných situací, které musí zadavatel následně odůvodnit ve své písemné zprávě [srov. § 217 odst. 2 písm. k) ZZVZ].

[32] Pro zákonodárcův záměr – tedy primát písemných nabídek v elektronické podobě s případným výjimečným užitím písemných nabídek v podobě listinné – by tedy podle Nejvyššího správního soudu bylo dostačující, pokud by ZZVZ obsahoval pouze § 211 odst. 3, resp. v pozdějším znění odst. 5 a § 107 odst. 1 měl být ze zákona vypuštěn. Případně měl být § 107 odst. 1 alespoň upraven do podoby, ze které by bylo zřejmé, že primární pravidlo obsahuje § 211. Ani k jedné z těchto změn však nedošlo.

[33] Nejasnost těchto ustanovení ostatně připouští i jeden z komentářů, na který odkázal městský soud, který uvádí: „*Co se týká samotné formy podávání nabídek, z textu komentovaného ustanovení vyplývá iluze, že zákonodárce výslovně připouští vždy podávat nabídky v elektronické i listinné podobě, resp., že zadavatel si bez dalšího může vyhradit podávání nabídek pouze v listinné podobě. Uvedenou možnost však po 18. 10. 2018 definitivně zakončila povinná celková elektronizace zadávacího řízení (blíže § 211 odst. 3 týkající se povinné elektronizace v návaznosti na § 279 odst. 2 nabývá definitivně účinnost pro všechny typy zadavatel 18. 10. 2018).*“ [Krč, R., Vaněček, J. Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, komentář k § 107, s. 514 až 516].

[34] Podle Nejvyššího správního soudu se tedy v nynějším případě zřejmě jedná o nedokonalou práci zákonodárce, který ve znění ZZVZ nezohlednil odložené nabytí účinnosti právě § 211 odst. 3, resp. následně odst. 5. Jak uvádí i výše citovaný komentář, požadavek povinné elektronizace byl do ZZVZ zaveden díky odložené účinnosti až od 18. 10. 2018 (k tomu srov. § 279 odst. 2 ZZVZ). Od původního nabytí účinnosti ZZVZ dne 1. 10. 2016 tedy platil § 107 odst. 1, ke kterému ode dne 18. 10. 2018 přibyl § 211 odst. 3, resp. později v jeho novelizované podobě odst. 5. Právě výskyt obou ustanovení v ZZVZ představuje jádro daného sporu a ústí ve „zmatečnost“ ZZVZ, kterou namítla stěžovatelka a ohledně které jí dává Nejvyšší správní soud za pravdu. Případné pochybení zákonodárce nemůže jít k tíži jednotlivci (srov. bod [25]).

[35] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že zmatečnost zákona o zadávání veřejných zakázek a jeho zavádějící znění vyvolávající v zadavateli veřejné zakázky dojem, že smí vyžadovat předkládání nabídek výlučně v listinné podobě, nelze klást k tíži adresátovi právní normy – tedy právě zadavateli veřejné zakázky (viz již výše). Toto pochybení tedy nelze zahrnout mezi pochybení, pro která by měla být stěžovatelce zkrácena dotace.

[36] Protože podle Nejvyššího správního soudu nebylo možné stěžovatelce zkrátit dotaci z důvodu vyžadování předkládání výlučně listinných nabídek, není třeba, aby se Nejvyšší správní soud zabýval druhým okruhem jejích kasačních námitek, ve kterých stěžovatelka upozorňovala na to, že vyžadování předkládání výlučně listinných nabídek nijak neovlivnilo zadání veřejné zakázky a nedošlo k žádnému negativnímu ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.

[37] V současné chvíli by rovněž bylo předčasné, pokud by se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k třetímu a poslednímu okruhu stěžovatelčiných kasačních námitek – tedy k údajně nedostatečně posouzenému a nepřiměřeně vysoce stanovenému zkrácení dotace. Ze nynějšího rozsudku je zřejmé, že část právního názoru žalovaného (ohledně stěžovatelčina pochybení v případě, kdy vyžadovala předkládání výlučně listinných nabídek) neobstála, v dalším řízení tedy bude muset žalovaný znovu posoudit zkrácení stěžovatelčiny dotace, a to i z hlediska jeho přiměřenosti (k tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na *Kategorizaci sankcí za porušení postupu zadavatele zakázek* obsažené v příloze č. 9, její znění Nejvyšší správní zrekapituloval v bodě [17] a která hodnocení přiměřenosti uloženého krácení dotace výslovně předpokládá). Toto posouzení však musí provést v první řadě žalovaný, resp. ministr v dalším řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[38] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatelčina kasační stížnost byla důvodná a zrušil rozsudek městského soudu (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na důvody zrušení rozsudku zrušil i rozhodnutí ministra. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Zruší-li Nejvyšší správní soud společně s rozsudkem městského soudu i rozhodnutí žalovaného, musí rozhodnout o nákladech kasačního řízení i řízení před městským soudem (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť ve věci neměl úspěch. Stěžovatelka naopak úspěšná byla, proto jí náhrada nákladů náleží (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[39] Celkové náklady stěžovatelky v řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna zástupce (advokáta). Ta náleží za tři úkony právní služby, tj. přípravu a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před městským soudem [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí $3 \times 3\,100$ Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], plus paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 3×300 Kč. Odměna advokáta v řízení před krajským soudem tak dohromady činí 10 200 Kč. Protože je advokát plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o 21 % z částky 10 200 Kč, tedy o 2 142 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy celkové náklady řízení o žalobě činí 15 342 Kč.

[40] Celkové náklady stěžovatele v řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku 5 000 Kč a odměně zástupce (advokáta). Ta náleží za jeden úkon právní služby v podobě sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a činí 3 100 Kč plus paušální částku ve výši 300 Kč. Odměna advokáta v řízení před Nejvyšším správním soudem tak dohromady činí 3 400 Kč a dále se zvyšuje o 21 % z této částky, tedy o 714 Kč. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tak celkově činí 9 114 Kč.

[41] Žalovaný je tedy povinen stěžovatelce k rukám jejího zástupce uhradit náklady řízení v celkové výši ($15\,342 + 9\,114 =$) 24 456 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2025

David Hipšr
předseda senátu